

**CARTA A LA MEVA FILLA CRISTINA “VIRTUAL”
en el 1er. ANIVERSARI DE LA SEVA MORT (3 de juny de 2020)**

CRISTINA, filla, ja en fa un any d'aquell fatidic 3 de juny en que vaig rebre la mai volguda trucada i em vaig haver d'enfrontar amb la pitjor cara de la mort: la d'un fill. Tu ja no hi eres. Només restaven les teves despulles en un cos que malgrat ja anar-se refredant encara hi vaig voler veure una ombra del teu somriure que tants recordem. Quant d'amor i quant de dolor, alhora! L'endemà aquestes despulles van esdevenir un nino de lalla per cremar. Però tu, ja no hi eres.

Vaig llegir el paper trobat amb l'entranyable text que tu volies llegir en el meu enterrament anunciat i per tots assumit ja fa quatre anys, després del meu diagnòstic de càncer. Com puc assumir que ara jo encara estigui viu i tu morta

menys d'un any després del teu diagnòstic també d'un càncer, que jo creia que superaries aviat .

Els primers mesos posteriors a la teva mort, l'únic que em consolava un xic era pensar que jo aviat et seguiria ateses les complicacions de la meva metàstasi que em van fer passar un dolorós hivern que en molt em recordava el darrer que vas passar tu .encara viva.

Però, per ara, no ha estat pas així. Jo segueixo viu i malgrat les seqüeles dels tractaments i operacions i diria que m'estic recuperant. Però no soc ni podré tornar mai a ser el mateix. Per molt que faci, la meva minsa esperança de vida no crec que em doni temps per acceptar una nova vida sense tu. Però com que amb els moderns tractaments, pots durar poc ... o molt!, en el que em resti de vida, donaré sempre prioritat a mantenir el record de tants bons temps que vam viure junts –oi que sí?- encara que sovint no pugui evitat trencar-me.

El teu pare

